

być dokonywane również w tych przypadkach, gdy przekraczają planowane na ten cel kwoty.

3. Przepisy ust. 2 nie mają zastosowania do instytutów naukowo-badawczych.

§ 10. Wydatki, przewidziane w §§ 3, 6, 7 i 8 ust. 1, odnoszące się do projektów, mających zastosowanie:

- 1) przy robotach inwestycyjnych prowadzonych systemem gospodarczym przez jednostki budżetowe oraz dyrekcje budów lub jednostki wykonujące analogiczne funkcje pokrywane są ze środków inwestycyjnych;
- 2) w instytutach naukowo-badawczych podległych resortom gospodarczym, pokrywane są z § 1 budżetów tych jednostek.

§ 11. Za projekty, o których mowa w § 13 przepisów o wynagradzaniu wynalazczości pracowniczey, wynagrodzenie w wysokości ustalonej przez centralną komisję wynalazczości i zatwierdzone przez właściwego ministra wypłaca się z budżetu właściwego ministerstwa.

§ 12. Wszystkie wydatki, związane z realizacją i stosowaniem pracownicznych wynalazków, udoskonalień technicznych i usprawnień, powinny być pokrywane ze środków obrotowych i odnoszone normalnie — w myśl obowiązujących w tej mierze przepisów — w ciężar właściwej pozycji kosztów, z tym, że koszty specjalne (wykonanie modeli, prototypów, pomocy warsztatowych, opłat patentowe, próby, doświadczenia, gromadzenie dokumentacji itp.), o ile związane są z realizacją projek-

tu, w wyniku którego nastąpi uruchomienie nowej produkcji, mogą być przejściowo aktywowane.

§ 13. 1. Jeżeli w związku z zastosowaniem projektu zachodzi konieczność dokonania inwestycji, których koszt nie przekracza wartości określonej w uchwale Nr 45 Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1951 r. w sprawie inwestycji pozalimitowych (Monitor Polski Nr A-9, poz. 140), konieczne nakłady traktowane są jako inwestycje pozalimitowe i pokrywane z własnych środków obrotowych.

2. Jeżeli wysokość nakładów inwestycyjnych przekracza wartość inwestycji pozalimitowych, określonych w powołanej uchwale Nr 45 Rady Ministrów, inwestycje te mogą być dokonane na warunkach przewidzianych dla inwestycji limitowych.

§ 14. 1. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Jednocześnie tracą moc:

- 1) Instrukcja 9/F Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Departamentu Finansowego) z dnia 12 października 1949 r. w sprawie finansowania kosztów związanych z realizacją i uruchomieniem usprawnień pracownicznych;
- 2) Instrukcja 11/F Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Departamentu Finansowego) z dnia 19 października 1949 r. w sprawie sfinansowania nakładów majątkowych powstałych w związku z realizacją usprawnień pracownicznych.

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

912

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOLEI

z dnia 6 lipca 1951 r.

w sprawie prowadzenia książek zażaleń na stacjach kolei państwowych.

Na podstawie art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 26 lutego 1951 r. o organizacji władz w dziedzinie komunikacji (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 108) zarządza się, co następuje:

§ 1. Na wszystkich stacjach kolei państwowych oraz przystankach osobowych, na których znajdują się kasjerzy biletowi, prowadzone są książki zażaleń, przeznaczone do wpisywania zażaleń na zauważone uchybienia P.K.P., narażające korzystających z usług kolei na niewygodę lub straty, oraz na niewłaściwe zachowanie się lub postępowanie pracowników kolejowych.

§ 2. 1. Książki zażaleń, o których mowa w § 1, przeznaczone są również do wpisywania zażaleń na działalność nie uspołecznionych przedsiębiorstw zarobkowych, znajdujących się na terenie stacji (restauracje, bufety, kioski, umywalnie, przechowalnie bagażu, zakłady frwzjerskie itp.).

2. Uspołecznione przedsiębiorstwa, działające na terenie kolejowym, regulują samodzielnie sprawy krytyki i zażaleń oraz prowadzą oddzielne książki zażaleń.

§ 3. 1. Książka zażaleń znajduje się w biurze zawiadowcy stacji (dyżurnego ruchu), na przystankach osobowych zaś — u kasjera biletowego.

2. Na stacjach, na których istnieje ekspedycje kolejowe I lub II klasy oraz biura obsługi podróżnych, książki zażaleń znajdują się niezależnie od przepisu ust. 1 również u kierownika ekspedycji kolejowej i kierownika biura obsługi podróżnych.

§ 4. 1. Wpisujący zażalenie do książki zażaleń powinien oprócz treści zażalenia wskazać swoje imię i nazwisko, miejsce zamieszkania, zawód bądź swoje

stanowisko służbowe lub społeczne oraz — o ile możliwości — świadków z podaniem ich imion, nazwisk i miejsc zamieszkania.

2. Zażalenia, przy których brak nazwiska i imienia oraz miejsca zamieszkania żalącego się, rozpatrywane nie będą.

3. Zażalenie wpisywane do książki zażaleń może dotyczyć każdej stacji i przystanku kolejowego, a nie tylko tej stacji lub przystanku kolejowego, na której zostało wpisane.

§ 5. 1. Zażalenie, wpisane do książki zażaleń, powinno być w ciągu 48 godzin odpisane i przesłane do oddziału eksploatacyjnego wraz z wyjaśnieniem zawiadowcy stacji, na której zostało wpisane.

2. Przepis ust. 1 dotyczy również zażaleń wpisanych na przystankach osobowych z tym, że kasjerzy tych przystanków przesyłają odpisy wpisanych zażaleń zawiadowcy stacji opiekuńczej wraz z wyjaśnieniem w ciągu 24 godzin.

3. Zażalenia wpisane do książek zażaleń stacji wąskotorowych przesyłane są w trybie i terminie wskazanym w ust. 1 do przełożonych zarządów kolei wąskotorowych.

§ 6. 1. Oddział eksploatacyjny bądź zarząd kolei wąskotorowych po otrzymaniu zażalenia obowiązany jest niezwłocznie zbadać sprawę i udzielić odpowiedzi żalącemu się najpóźniej w ciągu 20 dni od daty wpisania zażalenia.

2. Oddział eksploatacyjny bądź zarząd kolei wąskotorowych przesyła odpis odpowiedzi udzielonej

załączemu się — zawiadowcy stacji, który zarządza wklejenie jej do książki, w której zażalenie zostało wpisane.

§ 7. 1. W przypadku gdy zażalenie wpisane do książki zażaleń nie dotyczy tego oddziału eksploatacyjnego bądź zarządu kolei wąskotorowych, w którego okręgu zostało wpisane, zawiadowca stacji przesyła odpis zażalenia oddziałowi eksploatacyjnemu bądź zarządowi kolei wąskotorowych, którego zażalenie dotyczy, lub gdy ustalenie oddziału bądź zarządu jest trudne — do macierzystej dyrekcji okręgowej kolei państwowych właściwej dla jednostki służbowej, której zażalenie dotyczy, z prośbą o skierowanie do właściwego oddziału eksploatacyjnego bądź zarządu kolei wąskotorowych.

2. W przypadku wskazanym w ust. 1 zawiadowca stacji zarządza wpisanie w książkę zażaleń w miejsce wklejonej treści udzielonej odpowiedzi, numer i datę korespondencji, przy której został przesłany odpis zażalenia wraz ze wskazaniem odbiorcy.

3. Zainteresowany oddział eksploatacyjny bądź zarząd kolei wąskotorowych z otrzymanym zażaleniem postępuje w sposób wskazany w § 6.

§ 8. Oddziały eksploatacyjne i zarządy kolei wąskotorowych prowadzą statystykę wpływających zażaleń, przedstawiając do każdego 1 maja, 1 sierpnia,

1 listopada i 1 lutego zestawienie za ubiegły kwartał do dyrekcji okręgowej kolei państwowych.

§ 9. Kontrolę prowadzenia książek zażaleń na stacjach dokonują okresowo organa kontrolne dyrekcji okręgowych kolei państwowych oraz kontrolerzy oddziałów eksploatacyjnych, a na kolejach wąskotorowych — kontrolerzy ruchowo-handlowi tych kolei.

§ 10. 1. Książka zażaleń nie służy do wpisywania uchybień P.K.P. zauważonych przez pracowników kolejowych i Ministerstwa Kolei.

2. Pracownicy kolejowi i Ministerstwa Kolei zgłaszają zauważone uchybienia P.K.P. w drodze raportów służbowych do swoich władz przełożonych.

§ 11. Z dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia traci moc rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 15 czerwca 1929 r. w sprawie książek zażaleń na stacjach kolejowych (Monitor Polski Nr 153, poz. 394), okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 28 października 1947 r. w sprawie prowadzenia książek zażaleń na stacjach kolei państwowych (Dz. Urz. Min. Kom. Nr 11, poz. 215) oraz zarządzenie Dyrektora Generalnego Kolej Państwowych z dnia 15 listopada 1950 r. o zmianie okólnika Ministerstwa Komunikacji z dnia 28 października 1947 r. w sprawie prowadzenia książek zażaleń na stacjach kolei państwowych (Dz. Zarz. P.K.P. Nr 7, poz. 66).

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Kolei: w z. J. Popielas

913

ZARZĄDZENIE PREZESA CENTRALNEGO URZĘDU SKUPU I KONTRAKTACJI

z dnia 25 lipca 1951 r.

w sprawie ilości dostaw trzody chlewnej, której przekroczenie uzasadnia obniżkę ilości zboża, objętej obowiązkiem sprzedaży w planowym skupie dla poszczególnych grup indywidualnych gospodarstw relnych.

Na podstawie § 14 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 1951 r. w sprawie wykonania dekretu o planowym skupie zbóż (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 299) zarządza się, co następuje:

§ 1. Indywidualne gospodarstwa rolne, dostarczające w roku kalendarzowym 1951 w ramach umów

kontraktacyjnych lub bez umowy — do punktów skupu uspołecznionej sieci handlowej (państwowej lub spółdzielczej) trzodę chlewną ponad ilość określoną w podanej niżej tabeli, korzystają z obniżenia ilości zboża objętej obowiązkiem sprzedaży w wysokości 100 kg na każdą dalszą sztukę.

Lp.	Gospodarstwa o obszarze w hektarach fizycznych	Ilość dostaw tuczników w sztukach, której przekroczenie uprawnia do uzyskania obniżenia ilości zboża objętej obowiązkiem sprzedaży			
		W o j e w ó d z t w a			
		1	2	3	4
		krakowskie, rzeszowskie	bydgoskie, poznańskie	szczecińskie, olsztyńskie, koszalińskie	pozostałe
1	do 2 ha	1	1	1	1
2	ponad 2 do 3 "	1	2	1	2
3	" 3 " 5 "	2	3	2	2
4	" 5 " 6 "	2	4	3	3
5	" 6 " 8 "	3	5	4	4
6	" 8 " 10 "	4	6	4	5
7	" 10 " 12 "	5	7	5	6
8	" 12 " 15 "	6	8	5	7
9	" 15 " 20 "	7	9	6	8
10	" 20 " 30 "	9	11	7	9
11	ponad 30 ha	11	13	9	11

§ 2. 1. W przypadku, gdy zobowiązany w planowym skupie zbóż posiada zakontraktowaną trzodę chlewną, której dostarczenie do końca 1951 r. uzasad-

niałoby obniżkę, i zgłosi, że trzodę tę dostarczy w określonym terminie — prezydium gminnej rady narodowej na wniosek delegata powiatowego pełnomocnika Cen-